భక్తిమార్గంలో కర్ణుడు – 1

భక్తి భావన పై సరికొత్త దృక్కోణం

భక్తి భావాన్ని పెంపొందించడంలో మన పురాణేతిహాసాలు అపూర్వమైన పాత్ర నిర్వహించడానికి కారణం వాటిలోని కథల్లోని నిజాయితీ.

ఉదాహరణకు మహాభారతాన్నే తీసుకుందాం. మూలకథకు కథానాయకులనతగ్గ పాండవులు చేసిన తప్పులు ఇన్నీ అన్నీ కావు. ఐనా శ్రీకృష్ణుడు పాండవ పక్షపాతిగా వ్యవహరించి వారికి కొండంత అండగా నిలిచాడు. ఆయన సామాన్యుడనుకుందామంటే - మహాముహులాయన్ను భగవంతుడి అవతారంగా భావించి కీర్తించారు. అందువల్ల పాండవులూ, శ్రీకృష్ణుడు నాస్తికులకే కాదు - వాస్తవిక దృక్పథమున్న ఆస్తికులకూ వివాస్పదులయ్యారు. ఇప్పటికీ ఆయా పాత్రల్ని విమర్శిస్తూ, సమర్థిస్తూ ఎన్నో భాష్యాలు వస్తున్నాయి.

మాహాభారతాన్ని విమర్శించేవారిలో - వేదవ్యాసుడి పక్షపాతధోరణిని తప్పు పట్టినవారి సంఖ్య తక్కువేంకాదు. అలాంటివారు గుర్తించాల్సిన ముఖ్య విషయమొకటుంది. వ్యాసుడు స్వయంగా మహాభారతకర్త. ఆయనకు కొన్ని పాత్రలపట్ల పక్షపాతమే ఉంటే - వాటి తప్పుల్ని దాచిపెట్టి చెప్పలేనంత ఉదాత్తంగా సృష్టించి ఉండవచ్చు. కానీ కథకుడిగా ఆయన నిజాయితీకి ప్రాధాన్యమిచ్చాడు. అంటే మన పురాణేతిహాసాలకు చారిత్రక ప్రాధ్యాన్యమిచ్చాడు. అంటే మన పురాణేతిహాసాలకు చారిత్రిక ప్రాధాన్యమూ ఉందనుకోవాలి. చారిత్రక గ్రంధాలను మతంతో ముడిపెట్టడం సబబు కాదు కాబట్టి వాటిని మతగ్రంధాలనడం సమంజసం కాదు.

ఐతే మహాభారతంలో అత్యంత వివాదాస్పద పాత్ర కర్ణుడిది. 'కర్ణుడి తల భారతం' అన్న నానుడి కూడా ఉంది.. పురుషోత్తముడూ, ధీరోదాత్తుడూ, దానశీలి - ఐన కర్ణుడికి కులతత్వం ఘోరమైన అన్యాయం చేసిందన్న వాదనకు బహుళ ప్రచారం లభించింది. అందువల్ల కర్ణుడి ఉదంతం - చాలా మందిలో ఉండే కడివెడు భక్తిక్షీరానికి చిటికెడు ఉప్పౌతోంది.

కర్ణుడి వివరాలపై సరైన అవగాహనకు ప్రయత్నిస్తే - ముందు స్ఫురించేది రాజకీయం.

రాజకీయాల్లో మనకిప్పుడు వక్రభాష్యాలు మామూలైపోయాయి. ఒకే పని - కొందరు చేస్తే నేరం, కొందరు చేస్తే మహత్కార్యం. ఒక మతాన్ని సమర్థించడం సెక్యులరిజం, మరో మతాన్ని సమర్థించడం మత తత్వం. ఈ నేపథ్యంలో కర్ణుడి పాత్రను పరిశీలిస్తే...

కర్ణుడి తల్లి కుంతి ఒక రాజకుమారి. అతడామెకూ, సూర్యభగవానుడికీ అక్రమ సంతానంగా పుట్టాడు. అక్రమ సంతానికి పట్టిన గతే పట్టి అతిరథుడనే సూతుడి బిడ్డగా పెరిగాడు. ఒక వయసు వచ్చేదాకా అతిరథుడి భార్య రాధనే తన కన్నతల్లిగా అనుకున్నాడు.

కర్ణుడి తర్వాత కుంతికి పుట్టిన ముగ్గురు పిల్లలూ పాండవులనిపించుకున్నా - వారి అసలు తండ్రులు యమధర్మరాజు, వాయుదేవుడు, దేవేంద్రుడు. ఆ విధంగా వారూ అక్రమ సంతానమే కానీ కర్ణుడు వివాహాత్పూర్వం పుడితే, వారు వివాహానంతరం

పుట్టారు. కర్ణుడికామె వయోచాపల్యంతో జన్మిస్తే, పాండవులకామె భర్త అనుమతితో జన్మనిచ్చింది. టెస్ట్‌ట్యూబ్ బేబీలను సంతానంగా ఇప్పటి చట్టం అమోదిస్తోంది. హస్తినాపురి ప్రభువు పాండురాజు మాట - చట్టంతో సమానమే కదా! మనం పాండవులను కుంతికి పుట్టిన టెస్ట్‌ట్యూబ్ బేబీలనుకోవచ్చు. పాండురాజుకీ ప్రక్రియ ఎంతగా నచ్చిందంటే - ఆయన కోరికపై కుంతి సవతి మాద్రి కూడా అశ్వనీదేవతల ద్వారా నకుల సహదేవులను టెస్ట్‌ట్యూబ్ బేబీలుగా పొందింది.

కన్నబిడ్డపై మమకారమున్నా - వ్యవస్థకు భయపడిన కుంతి కర్ణుణ్ణి దూరం చేసుకుంది. అలా అతడికి తల్లి స్వార్థమే అన్యాయం చేసింది. ఆ వ్యవస్థ అప్పటికే పరిమితం కాలేదు. ఇప్పటికీ కొనసాగుతూ అనాధశరణాలయాల ఆవశ్యకతను నానాటికీ పెంచుతోంది. ఐతే ఇప్పటికంటే అప్పటి వ్యవస్థే మెరుగనుకోవాలి. ఎందుకంటే కురుక్షేత్ర యుద్ధానికి ముందు శ్రీకృష్ణుడు, కుంతి కూడా కర్ణుడికి జన్మరహస్యం చెప్పడమే కాక - పాండవులతో సమానస్థానం ఇస్తామన్నారు. అవకాశవాదిగా ముద్ర వేయించుకోవడం ఇష్టంలేని కర్ణుడందుకంగీకరించకపోవడం - అతడు మహోదాత్తుడనడానికి నిదర్శనం. అదలాగుంచితే - కురుక్షేత్ర యుద్ధానంతరం కర్ణుడి జన్మవృత్తాంతం తెలిసిన ధర్మరాజు - జరిగిందానికి విచారించి, కర్ణుణ్ణి మనస్ఫూర్తిగా తన అన్నగా భావించి, స్త్రీలు రహస్యాన్ని దాచకుండా శాపం కూడా ఇచ్చాడు. మాతృ స్వామ్యాన్ని ఇంతగా సమర్థించింది మహాభారతం. మరి నేటి పితృస్వామ్యానికి మూలకారణం సమకాలీనుల అవకాశవాదమేననుకోవాలి.

కర్ణుడి తల్లినుంచీ రాజసం, తండ్రినుంచీ దివ్యతేజం, పూర్వజన్మసుకృతంగా కవచకుండలాలు లభించాయి. ఈ లక్షణాలతో అతడు సూతునింట ఇమడలేకపోయాడు. హస్తినాపురికి వెళ్ళి రాజకుమారులతో పాటు తనూ ద్రోణుడికి శిష్యుడయ్యాడు. అక్కడ తను అసమాన ప్రతిభను ప్రదర్శించినా ద్రోణాదులు అర్జునుడికెక్కువ ప్రాధాన్యమిస్తే ఆ అన్యాయాన్ని సహించలేకపోయాడు.

కర్ణుడి అసహనం సానుభూతికి అర్హమే! కానీ - సన్మానం, గుర్తింపు విషయంలో - ప్రతిభతోపాటు పరిచయాలు, అధికారం, హోదా, ధనం, సామీప్యం వగైరాలు ప్రాధాన్యం వహించడం అప్పుడే కాదు - ఇప్పుడూ జరుగుతోంది. ఎప్పుడూ జరుగుతూనే ఉంటుంది.

హిందూత్వంలోని మంచిని తీసుకుని ప్రత్యేకమతాలుగా రూపొందిన జైన, బౌద్ధ మతాలకు ఒకప్పుడు లభించిన చెప్పుకోతగ్గ ప్రాచుర్యానికి కారణం - ఆ మతాలను నెలకొల్పిన వర్ధమాన మహావీరుడు, గౌతమ బుద్ధుడు - రాజవంశీకులు కావడమేనంటారు కొందరు. ఐన్‌స్టీన్ అంతటివాడి చేత గతశతాబ్దపు అద్భుతంగా భావించబడిన శాంతిదూత మహాత్మా గాంధీకి - విశ్వవిఖ్యాత నోబెల్ శాంతిపురస్కారం లభించకపోతే - ఆయన భారతీయతకు ప్రాధాన్యమివ్వడమే అందుకు కారణమన్నారు కొందరు. కానీ మదర్ థెరెసా సేవాదృక్పథానికి మత ప్రచారమూ తోడైనా అది నోబెల్ శాంతి పురస్కారానికి అడ్డుకాలేదు. ఇక జాతీయపరంగా చూసినా - పురస్కారాలకూ, అధికారంలో ఉన్న రాజకీయపక్షాలకూ లంకె ఉండడం అందరికీ తెలిసిన రహస్యమే. ఆ మధ్య భారత క్రికెట్ జట్టులో గంగూలీకి స్థానం లభించకపోతే అది తమకు జరిగిన అన్యాయంలా భావించారు బెంగాలీలు. వివాదాస్పదమైన ఆ నిర్ణయం తర్వాత కూడా భారత జట్టు క్రికెట్లో గొప్పగా రాణించింది.

కర్ణుడి కథ కూడా దీనికి భిన్నమనిపించదు. కర్ణుడికి ప్రతిభ ఎంత ఎక్కువుందో - ఆ ప్రతిభకు తగిన గుర్తింపు రావాలన్న తపన కూడా అంత ఎక్కువ. కీర్తికాంక్షతోనే అతడు కుమారాస్త్ర విద్యాప్రదర్శన సమయంలో అర్జునుణ్ణి సవాలు చేసాడు. అందుకు తన కులం ప్రతిబంధకమైతే దిగులుతో చిన్నబోయాడే తప్ప తనకు పెంచి పెద్ద చేసిన తలిదండ్రుల గురించి గర్వంగా చెప్పుకోలేదు. అర్జునుడికి ప్రత్యర్థి కాగల అర్హత కోసం ప్రాకులాడే మనస్తత్వంతో - సుయోధనుడు తనకు అంగరాజ్యమిస్తానంటే పుచ్చుకున్నాడు. అంటే సుయోధనుడి వంటి దురభిమాని ముందు చేయి చాచినాకనే అతడికి 'దానకర్ణుడి' వైభవం మొదలైంది. మహోదాత్తులు అపాత్రులకు దానమిస్తారేమో కానీ తెలిసి అపాత్రులనుండీ దానం స్వీకరించరు. వీరభోజ్యమైన రాజ్యాన్ని - అటు వారసత్వంగానూ, ఇటు తన

ప్రతాపంతోనూ కాకుండా దానంగా పొందడం కర్ణుడి వ్యక్తిత్వానికి మచ్చ. ఆ మచ్చను కప్పే తాపత్రయంలో - సుయోధునిడితో తన అనుబంధాన్ని స్నేహంగా చిత్రించుకుని ఆ భ్రమతోనే జీవితమంతా గడిపేసాడు. సుయోధనుడు తనను శాసించినట్లు తానతణ్ణి శాసించలేనని గ్రహించి - తమ మధ్య పొరపచ్చాలు రాకుండా ఉండడానికి - సుయోధనుడి అకృత్యాలను కూడా సమర్థించాడు.

ఐతే భీష్ముడివంటి కురువృద్ధుడు కూడా సుయోధనుడి అకృత్యాలను సమర్థించాడు కదా అని కొందరనవచ్చు. కానీ పదవీ త్యాగం చేసి కురుసింహాసనాన్ని సంరక్షించడం తన బాధ్యతగా స్వీకరించిన భీష్ముడి సమర్థనలో అసహాయితే తప్ప స్వార్థం అణుమాత్రం లేదు. అలాగే ద్రోణుడి వంటి గురువృద్ధుడూ కురుసామ్రాజ్య నియమాలకు కట్టుబడి సుయోధనుడి అకృత్యాలను సమర్థించాడు. అలాంటి కురు, గురువృద్ధులందరూ - సుయోధనుడికి మంచి చెడ్డలు విశ్లేషిస్తూ హితవు చెప్పి - అతడు వినకపోగా - గత్యంతరం లేక బాధ్యతకు తలవంచి అతడి వెనుక నిలిచారు. ఐనా వారి బాసట సమర్థనీయం కాకపోవచ్చు. కానీ కర్ణుడితో పోలిస్తే వారు నిస్వార్థపరులు. కర్ణుడు తనకు తానుగా సుయోధనుడి సాహచర్యాన్ని ఎన్నుకున్నాడు. ఆ సాహచర్యంలో లాభపడ్డాడు. సుయోధనుడి సాహచర్యం కర్ణుడి వ్యక్తిత్వానికి మరో మచ్చ.

బ్రహ్మాస్త్రం కోసం ద్రోణుణ్ణి అర్థించి ఫలితం లేకపోతే పరశురాముని వద్దకు వెళ్ళాడు కర్ణుడు. పరుశురాముడు ద్రోణునికంటే గొప్పవాడని అతడు భావించలేదు. ఆయనకు తన గతం తెలియదు కాబట్టి తన కులం విషయం దాచిపెట్టి మోసగించాలనుకున్నాడు. అబద్ధమూ, మోసమూ మహోదాత్తుల లక్షణం కాదు. కర్ణుడి వ్యక్తిత్వానికిది ఇంకో మచ్చ.

పరశురాముడు అవతారపురుషుడు. అవతారపురుషులకు కులమత ద్వేషాలుండవు. ఆయన ఇరవై ఒక్కమార్లు దండెత్తి అనేక మంది దుష్ట క్షత్రియులను అంతం చేసి ఉండొచ్చు. ఐతే శిష్ట క్షత్రియులాయన్ను పూజించారే తప్ప ద్వేషించినట్లుగా పురాణ కథల్లో చెప్పలేదు. పైగా ఆయన కూడా క్షత్రియుడైన రాముణ్ణి అవతారపురుషుడిగా గుర్తించినప్పుడు ప్రణమిల్లడానికి సంకోచించలేదు.

అవతారపురుషుడైన పరశురాముడు కర్ణుడి దివ్యతేజానికి మురిసి అతడసత్యం చెప్పడని నమ్మి బ్రహ్మాస్త్రాన్ని ఉపదేశించాడు. కానీ తనకు అనుమానం రాగానే దివ్యదృష్టితో చూసి నిజం తెలుసుకున్నాడు. అవతారపురుషుడి దివ్యదృష్టికి సగం నిజం గోచరించదు కదా! ఆయనకతడి జన్మరహస్యం పూర్తిగా తెలిసి అతడు సుక్షత్రియుడని తెలిసే ఉండాలి. క్షత్రియుడైన కర్ణుడికి ధనుర్విద్య నేర్పడానికి అభ్యంతరముండకూడదు. ఆయన కర్ణుడికి శాపమిచ్చాడంటే అందుకు కారణం కులతత్వం కాదు. అసత్యమాడేడన్న ఆగ్రహమే అనుకోవాలి.

కర్ణుడికి సంబంధించిన మరిన్ని కుతూహల విశేషాలను వచ్చే నెల విశ్లేషిద్దాం.